

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 marca 2017 roku wydanym w sprawie VI K 98/17 oskarżony R. J. został uznany za winnym popełnienia trzech przestępstw:

- a) z art. 178a § 1 k.k. za które wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- b) z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za które wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- c) z art. 226 § 1 k.k. za które wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Za zbiegające się przestępstwa Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie - stosownie do art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. - warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby i w tym okresie zobowiązał R. J. do przeproszenia pokrzywdzonych tytułem środka probacyjnego. Prócz tego w wyroku orzeczono w przedmiocie zastosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a także zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 5.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego. Zaskarżony wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia okresu rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy oraz kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku prokurator, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegającą na niedokładnym określeniu przypisanego oskarżonemu czynu z pkt II wyroku, poprzez niewskazanie w jego opisie, że R. J. czynu tego dokonał podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, a które to znamię winno się znaleźć w opisie czynu. Podnosząc tenże zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wskazanie w opisie czynu, iż oskarżony dokonał naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest bezzasadna, co skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.

Na wstępie wskazać należy, że brak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) jakiegokolwiek znamienia ustawowego typu czynu zabronionego skutkuje oczywiście niemożnością przypisania odpowiedzialności karnej za ten czyn (art. 1 § 1 k.k. i art. 115 § 1 k.k.). W przypadku wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonego obliuguje to sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Sąd I instancji przyjął, że oskarżony R. J. "w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji Ł. M. oraz D. S. do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na doprowadzeniu do radiowozu celem zbadania stanu trzeźwości, zachowywał się agresywnie, kopał w drzwi radiowozu, uderzał pięścią w szybę, a także szarpał ww. funkcjonariuszy za umundurowanie, czym naruszył ich nietykalność cielesną". Wbrew twierdzeniom skarżącego podnieść należy, że przytoczony opis czynu zawiera wszystkie niezbędne ustawowe znamiona, w tym wskazanie, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Prawdą jest, że ustawowe znamiona nie zostały wskazane wprost w opisie czynu, tak samo jak np. nie przywołano, iż naruszono nietykalność cielesną funkcjonariuszy publicznych, zaś wskazano konkretnie, iż doszło do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy policji, którzy zgodnie z art. 115 § 13 pkt 7 k.p.k. są właśnie funkcjonariuszami publicznymi i mogą stanowić przedmiot przestępstwa z art. 222 § 1 k.k.

Z opisu przypisanego czynu wynika, iż sprawca działał celowo i kierunkowo, zamierzał bowiem wymusić, ażeby funkcjonariusze publiczni zaniechali wykonywania w stosunku do niego czynności służbowej. Dodatkowo sprawca szarpał funkcjonariuszy policji za ich mundury. Uwzględniając przytoczone sformułowania oraz całokształt opisu czynu wywieść należy wniosek, iż R. J. działał zarówno podczas czynności służbowych, których skądinąd był przedmiotem, jak również w związku z nimi. Opisane tak działanie oskarżonego wskazywało bowiem, że zmuszał funkcjonariuszy policji do odstąpienia od tychże czynności, zatem właśnie w związku z tymi czynnościami naruszył ich nietykalność cielesną w ten sposób, że szarpał ich. Czynność sprawcza stanowiła właśnie reakcję oskarżonego na podjęcie wobec niego tychże czynności, zatem nie sposób wysnuć innego wniosku, iż została podjęta podczas i w związku z tymi czynnościami. Nie budzi zatem najmniejszych wątpliwości, że Sąd a quo dochował wymogów ustawowych i przypisał sprawcy czyn, który zawierał w sobie wszystkie ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 222 § 1 k.k., zatem postawiony w apelacji zarzut nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Odnosząc się zaś do samego wniosku zawartego w wywiedzionym środku zaskarżenia zważyć należy, iż zaaprobowanie go w całości prowadziłyby właśnie do naruszenia wskazanego w apelacji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., który wymaga, aby wyrok skazujący zawierał „dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu”. Nie spełnia tego wymogu przyjęcie, że sprawca dopuścił się naruszenia nietykalności cielesnej "podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych". Funktor "lub" oznacza alternatywę. W logice formalnej przyjmuje się, że zdanie z funktorem alternatywnym jest zdaniem prawdziwym, gdy co najmniej jedno z jej zdań składowych jest prawdziwe. Przyjęcie takiego rozwiązania w przypadku opisu czynu sprawcy jest niedopuszczalne. Ustawodawca wymaga kategorycznego wskazania, czy zachowanie sprawcy stanowiło przejaw działania podczas pełnienia obowiązków służbowych, czy też w związku z tymi czynnościami, czy wreszcie zarówno podczas jak i w związku z nimi. W opisie czynu przypisanego sprawcy nie może być miejsca na ustalenia niekategoryczne, alternatywne bądź ewentualne. Z tego też powodu wniosek apelacyjny uznać należy za całkowicie nietrafny.

Wobec tego, iż jedyny podniesiony w apelacji zarzut okazał się nietrafny, zaskarżony wyrok - w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k. - należało utrzymać w mocy

Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego kosztami sądowymi należało obciążyć Skarb Państwa, czyniąc za podstawę rozstrzygnięcia art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd rozstrzygnął, jak w wyroku.